

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Q. 6. Quibus casibus juramentum non obligat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

Sic jurasti puellæ nuptias, scilicet nisi illa fornicetur, &c. quia promissio ipsa sic intelligitur, nec aliter obligat. Hinc juramentum conditionatum non obligat ad rem promissam, donec impleatur conditio, ex cap. c. 3. *de Furejur.* quia conditio suspendit pactum, & proindè juramenti obligationem. Obligat tamen ad expectandum eventum conditionis.

Resp. III. Juramentum de futuro sine promissione obligat: quia simplex assertio de futuro confirmata juramento obligat ex virtute Religionis ad faciendam veram rem assertam de futuro. Et jurans se aliquid facturum absque promissione, jurat non solum se habere voluntatem id præstandi, sed etiam suo tempore facturum: sicque tenetur efficere veram assertionem suam de futuro Suarez, Sanchez, &c.

Q. 6. *Quibus casibus juramentum non obligat?*

Resp. His 1. Si sit de re illicita etiam venialiter, ex Reg. Jur. 58. in 6. *Non est obligatorium contra bonos mores præstitum juramentum.* Nam juramentum non est vinculum iniquitatis, ex cap. 18. *de Furejur.* Enim verò nemo potest obligari ad peccandum, cum econtra quisque teneatur ad non peccandum; alioquin teneretur ad duo contradictoria, ideòque ad impossibile.

sibile. Imò qui rem illicitam faceret ob juramentum, bis peccaret: nam præter peccatum illud, quod patraret, gravem irreverentiam contra Deum admitteret, utendo ejus nomine, & auctoritate tanquam vinculo, ac instrumento, seu motivo ad eum offendendum. Quare non obligat juramentum de re, quæ sit in damnum tertii, cap. 28. de *Jurejur.* vel contra bonum publicum, aut legem divinam, vel Ecclesiasticam, vel etiam civilem; nisi hæc sit immediatè infavorem privati, cui licitè renuntiare possit. Nam illicitum est damnum alteri sine justa causa, & legitima auctoritate inferre, & leges violare.

Si sit de re inutili, id est, quæ neque ex fine, aut circumstantiis ad Dei obsequium, vel hominis utilitatem conducit: nam juramentum non est vinculum rerum vanarum, & otiosarum, nec Deus vult illas fieri ob nominis sui reverentiam. Imò tale juramentum est peccatum, cum sit abusus Sancti, & terribilis Nominis Dei, & irreverentia in Deum. Aliud est cum res de se indifferens ordinatur ad finem bonum, ad quem conducit: vel est utilis alteri, in cuius gratiam jurata est, ut si jurasti te nullas merces, nisi à Titio empturum, obligaris: nam honestum est reddere proximo rem promissam, quæ ei utilis, & grata est: juramentum autem de opere honesto obligat.

3. Si sit de re impeditiva majoris boni, & contraria Consiliis Christi, ut si jures te non ingressurum Religionem: nam Deus non vult illud servari, cum majus Dei obsequium impediatur. Obligat tamen, si res illa sit promissa homini, & ei utilis: quia homo vult illam fieri ob suam utilitatem, & habet jus ad illam. Unde illam præstando exercetur debitus actus veracitatis, fidelitatis, justitiæ, & Religionis. Hinc si jurasti dare viginti aureos Petro diviti, non potes illos dare pauperibus, licet seclusa promissione hoc sit melius. Nam ex c. 28. *de Jurejur.* servari debet juramentum homini præstitum, quando non vergit in æternæ salutis dispendium, nec redundat in alterius detrimentum.

4. Si sit de re impossibili: nam ex Reg. Jur. *Impossibile nulla est obligatio.* cum nemo possit ad impossibile obligari.

5. Si fuerit error, vel dolus circa rei promissæ substantiam: quia deest consensus substantialis circa juramentum: nam jurans non habet intentionem jurandi rem illam, circa quam errat, sed aliam, quam apprehendit: ut si jures te daturum vas aliquod putans esse æneum, cum sit aureum. Idem dic si error versetur circa causam finalem, quia etiam deest verus consensus, cum desit motivum verum volendi; & jurans censetur jurare sub conditione, si res ita est, ut si jures te daturum viginti

Petro, eò quòd falsò afferat tibi favisse in aliquo negotio.

6. Si promissio jurata non fuerit acceptata ab homine in cuius gratiam facta est: quia iuramentum sicut ipsa promissio includit hanc conditionem, si ab altero acceptetur; secùs si promissio facta sit in honorem Dei, ut si alteri iuramento promittas, te Sacramenta suscepturum, Religionem ingressurum, &c. Tunc enim est votum juratum, cum ad Deum directè spectet, & ejus intuitu fiat: unde statim acceptatur à Deo.

Q. 7. *An iuramentum injustè extortum obligat?*

Resp. Aff. Nisi sit de re illicita. Hoc certissimum est apud omnes, inquit Sanchez. Prob. 1. Quia est verum iuramentum: ergo ex eo oritur obligatio Religionis erga Deum, ut, quod juratum est, verum efficiatur, ne Deus, in testimonium falsi adductus sit: cum hæc obligatio ex natura rei sit inseparabilis à iuramento, quod est de re licita, nec alteri noxia. 2. Ex cap. 6. & cap. 8. *de Furejur.* ubi Alexand. III. loquens de iuramento ex gravi, & injusto metu extorto, ait: *Non est tutum quemlibet contra iuramentum suum venire, nisi tale sit, quod servatum vergat in interitum salutis æternæ.* Nec Ecclesia tale iuramentum.